

Въ всички наши съврѣмenni разбираия, както и въ разбираията на миналитѣ, и на настоящитѣ философи, има два вида схващания: едни които сж обичали Истината и сж живѣли далечъ отъ обикновения свѣтъ и тамъ се подвизавали; други, които сж създали площадната, обществената философия и споредъ нея сж ръководили човѣчеството. Какви ли не чудновати философи се явявали! Тѣ сж вдѣхнали сегашната философия на човѣчеството. Споредъ сегашнитѣ си разбираия хората казватъ: човѣкъ се ражда, за да умре. Каква философия има въ това? Хубаво, тогава, споредъ тази ваша философия, казвамъ: онзи великъ художникъ е направилъ своята картина, за да я разруши. Онзи великъ цигуларъ е направилъ цигулката, за да я счупи. Онази майка е родила онова дѣте съ хубавата главичка, за да я смаже. Онзи учителъ, който е повикалъ ученицитѣ си да ги учи, най-послѣ ще ги набие и ще ги изпужи навънъ. Питамъ: какъвъ смисълъ има такава една философия съ такива крайни заключения? И най-послѣ хората казватъ: ти трѣбва да знаешъ какъ да смѣташъ и какъ да го сметнешъ. Какво значи това, да знаешъ какъ да сметнешъ нѣкого? — То значи, да знаешъ, какъ да излъжешъ. И днесъ, една отъ най-хубавитѣ науки, математиката, хората сж я направили като срѣдство да лъжатъ другитѣ съ нея. Всички учени хора лъжатъ все съ математиката. Казватъ за нѣщо: толкова струва. Ти като сметнешъ послѣ, виждашъ, че не струва толкова. Питамъ тогава: защо ни е науката? — Да знаемъ какъ да смѣтаме хората. Защо ни е геометрията? — Да знаемъ какъ да правимъ здания, да